

куди го; кжджнѣ-жабка вѣщица е, кжджнѣ-жабка — магесница“!

Отговаря младѣ юнакѣ: „Отѣ душа се, татко, отдѣлямѣ, съ булче се не раздѣлямѣ“.

Кжджнѣ-жабка се поклони на свекърѣ, на девери; тя младѣ юнака за ржка залови, повела го, извела го изѣ бащини му дворове. Вѣ равно поле го завела, край студено изворче. Тамѣ съ шума колиба сградиха, съ маргаритѣ я покриха, съ цвѣтя наредиха.

Слѣнце поле залѣло, надѣ колиба се спрѣло, трептѣло и се чудѣло: дѣ е расло туй чедо хубаво — слѣнце го не видѣло. А кжджнѣ-жабка го моли: „слѣнчице ясно, иди си, братко! Юнакѣ ми на пжтѣ замина, да не му се конче умори, да не му се пжтя нажежи“.

Облакѣ пернатѣ се пусна, та затули ясно слѣнце. Прѣзѣ облака кжджнѣ-жабка зли етърви си видѣла, че идатѣ да я споходятѣ. Отѣ люти ядове дигнала мѣгли прахове, та назадѣ ги за-кара у баба-жаба на гости.

В. Благоева.

